

8

LETNIK 41

APRIL

1932-1933

VSEBINA 8. številke: Alojzij Košmerlj: Dragi Marijini otroci! — S. Darina: Oj, veselje (Pesem) — Janez Pucelj: Otroci se pogovarjajo o koledarju — S. Darina: Na cvetno nedeljo (Pesem) — Vencoslav Winkler: Novo rajanje (Pesem) — Mirko Kunčič: Dedkova radost (Pesem) — Vaš prijateljček — Marijin vrtec — Uganke — Rešitve.

Angelček stane za vse leto Din 5.—.

Lastnik »Pripravniški dom« v Ljubljani. Urednik in upravnik Vinko Lavrič, Ljubljana, Sv. Petra cesta 91
Tiska Jugoslovanska tiskarna (K. Čeč)

Alozij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

V nedeljo, 12. marca, smo obhajali po vsej ljubljanski škofiji na najbolj slovesen način petdesetletnico našega prevzvišenega gospoda škofa. Posebno lepa in pristrčna je bila otroška pobožnost v ljubljanski stolnici. Od vseh strani so prihiteli dečki in deklice, da poslušajo pridigo o sveti škofovski službi in molijo za gospoda škofa in za vso sveto Cerkev. Po pridigi so bile pete litanije Matere božje. Neizbrisno mi bo ostalo v spominu, kako je iz tisočernih otroških grl donela ona stara, pristrčna prošnja: »Marija, k tebi, uboge reve, mi zapuščeni vpijemo — objokani otroci Eve v dolini solz vzdihujemo.«

Otroci! Majhni ste še in majhne so še vaše skrbi in težave. Pa jih je vendar mnogo med vami, ki že zdaj čutite, kako je svet res solzna dolina. Starši nimajo dela ne zaslužka, bolezen je v družini, ni dosti kruha, ni obleke, ni zdravega stanovanja. Koliko je danes ubogih družin, koliko ubogih otrok. Želijo si

veselja in zdravja in solnca, pa je njih življenje pusto in bolno in žalostno. Mnogim otrokom je življenje že od zibelke naprej pravi križev pot. Revčki, ki ne poznajo sreče ne brezskrbnega smeha.

Pa tudi vi, ki zaenkrat hudega trpljenja še ne poznate, morate biti pripravljeni na križ. Kar naenkrat se včasih stemni jasno nebo, solnce se skrije za oblaki, v naravi postane vse žalostno. Tako je rado tudi v našem življenju. Solnce čiste sreče na zemlji sploh nikomur ne sije. Pa še tisto veselje, ki ga imamo, se rado skrije za temne oblake žalosti in trpljenja.

Otroci! Vsak človek ima v življenju svoj križ. Jezus je dejal: »Kdor hoče biti moj učenec, naj vzame svoj križ na rame in naj ga nese za menoj.«

Jezus sam je nesel pred nami najtežji križ na Kalvarijo. On je trpel toliko, da nihče drugi tega trpljenja ne bi prenesel.

Za Jezusom pa je največ trpela Marija, njegova sveta mati. V petek pred cvetno nedeljo obhajamo praznik Marije sedem žalosti. Vse Marijino življenje je bilo prepleteno z bridkim trpljenjem. Posebno velika pa je bila njena žalost pod križem na Kalvariji. Ko je gledala Marija svojega Jezusa, umirajočega na križu, ko je držala mrtvega v svojem naročju, tedaj je bila bolečina njenega srca velika kakor morje.

Pa Marija je trpela junaško. Z veliko vdanostjo je prenašala svojo bridkost, ker je v trpljenju spoznala božjo voljo. In tolažila se je z mislijo, da trpljenje rodi dobre sadove. Trpljenje človeka potrdi v dobrem, ga naredi plemenitega, ga še bolj naveže na Boga.

In tudi to je vedela Marija: Trpljenje pelje v veselje. Skozi veliki petek se gre v veselo Veliko noč. In čim več kdo trpi z Jezusom in za Jezusa, tem bolj se bo pozneje veselil. Jezus je rekel: »Blagor žalostnim, ker bodo potolaženi.«

Tudi Marija si je s trpljenjem zaslužila tolažbo in veselje. Na velikonočno jutro jo je obiskal od mrtvih vstali Jezus in kakor je bila prej Marijina duša polna nepopisne žalosti, tako je zdaj prekipe-

vala v nepopisni sreči. Največje, nemínljivo plačilo za vse zemeljsko trpljenje pa je Marija prejela v nebesih, kjer jo je dobri Bog ovenčal s krono nebeške Kraljice.

Otroci! Učimo se od žalostne Matere božje potrpljenja in vdanosti. Kadar nam bo v življenju hudo, mislimo na žalostno Marijo, glejmo na križ!

Pobožna Marijina hčerka je ležala na smrtni postelji. Dolga bolezen je bila že popolnoma izčrpala njene telesne moči. Bledih in upadlih lic je čakala samo še svoje zadnje ure. Težke so bile bolečine, težka je bila misel na ločitev od ljubih domačih, toda nobena tožba ni prišla iz njenih ust. Ene stvari pa ni mogla pogrešati v svojih žalostnih urah, eno stvar je držala neprenehoma v svojih rokah — sveti križ. Če ji je včasih padel iz smrtno utrujenih rok, tedaj ga je takoj zopet poiskala, ali je prosila domače, da so ji ga dali v roke. S trepetajočim glasom je šepetala: »To pomaga potrpeti. Križ je moja tolažba. Križ je moje upanje. Križ je moja moč.«

Otroci! Pojdimo za Jezusom in za Marijo po križevem potu ponižno in vdano.

In molimo k Jezusu in Mariji, da nam okrajšata žalostne dni, da pride za vse uboge ljudi sveta radosti polna Velika noč.

S. Darina:

Oj, veselje.

*Oj, mrazek pobegnil je
snežec pa joka,
zima ledena
spravlja se spat.*

*Oj, mlada kraljičica
s posteljce vstaja:
v deželo prihaja
spet zlata pomlad.*

*Oj, fantič, zavriskaj,
dekletce, zapoj
pomladi naproti
hitita z menoj!*

Janez Pucelj:

Otroci se pogovarjajo o koledarju.

Mali traven — april.

Daj mi, Jezus, da žalujem,
smrt trpljenje objokujem,
ki si, Jagnje, ga prestal,
greh izbrisal, milost dal!
Jezus, daj, da tvoje rane
nas presunejo kristjane,
in trpljenje prebridko
naj pomoč nam v smrti bo!

»Pošta, pošta, Majerčkova pošta,« tako bobna Grahut po pločevinasti steni Majerčkove »pošte«, ki se je spet toliko ogrela, da spet lahko v njej zboruje »visoka šola vidovska«. Tedajci se okrene, kakor da ga je sršen pičil: »Ti, Mirko, lej, skoraj bi bil pozabil! Župnik so rekli: če te bom kaj videl, naj ti povem, da pridi precej k njim!«

»K župniku?« zategne Mirko.

»Da, k župniku! Tebi, Lizika, so pa kaplan rekli, da pridi k njim!«

»Gospod Anton?«

»Menda gospod Anton; saj drugega kaplana nimamo kakor gospoda Antona!« Že gresta, Mirko in Lizika. —

Čez pet minut se vrneta in se držita hudo, Lizika skoraj na jok.

»Jaz da bi te bil klical? Se ne spominjam. Grahut je rekel? Grahut je ptič! Ni danes prvega aprila?« so

rekli župnik Mirku. Prav tako nekako so rekli gospod kaplan Liziki. — — —

»Jutri je tiha nedelja,« zastavi besedo Selanov Jože.

»Zakaj tiha?« noče Bernardku v glavo.

»Tiha se ji pravi zato, ker moramo žalovati za Jezusom, ki je toliko za nas trpel. Zato jutri zagrnejo križe v cerkvi z modrimi zagrinjali — —«

»Saj bi še bolj lahko mislili na Jezusa na križu, če bi ne bil zagrnjen!«

»To nas spominja, kako je Jezus nekako skril, da je Bog, ko so ga križali, kot da bi bil samo človek. Če si Sin božji, stopi s križa, tako so vpili nanj; pa ni stopil, čeprav bi bil lahko!«

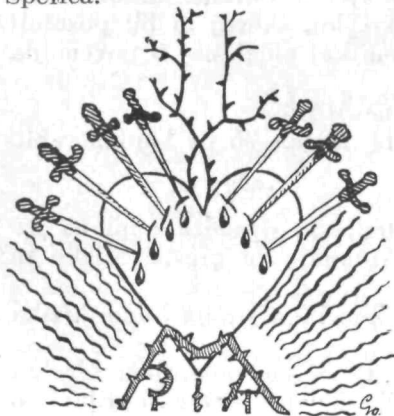
»Kako, če je bil pa pribit?« ne more razbrati Cilo, začetnik.

»Saj je še živ od mrtvih vstal!« mu razreši Grahut.

»Tudi se križi zato zagrnejo, ker se je bil Jezus skril.

Prav na tiho nedeljo se bere evangelij, kako so judje v templovem dvoru že pobirali kamenje, da bi ga v Jezusa lučali, on pa se je skril in je šel iz templja.«

»V petek gremo pa na Žalostno goro! Na cvetni petek je god žalostne Matere božje!« se razveseli Špelica.

»Na žalostno goro, tam, ki je tako lepa Mati božja s sedmimi meči v srcu!«

»Kaj je Marija imela meče v srcu?«

»Ne pravih mečev! To pomeni, da je Marija pretrpela sedem silno velikih žalosti v življenju.«

»Katere žalosti?«

»Prvo: ko ji je starček Simeon napo-

vedal, da bo veliko trpela, ko je rekel: Tvojo dušo bo meč presunil. Drugo: ko je morala z Jezusom bežati v Egipt. Tretjo: ko ga je z Jožefom iskala, ko je bil ostal o veliki noči v templju. Četrto: ko ga je srečala, ko je križ nesel. Peto: ko ga je gledala na križu. Šesto: ko so ji ga položili mrtvega v naročje. In sedmo: ko so ga pokopali.«

»Za cvetnim petkom je pa cvetna nedelja.«

»Butare bomo nesli, butare! Letos bodo lepe! Že zdaj so tako lepe mačice — —«

»Kaj pa šele abranki po leščevju! Kakor resice pri banderu so!«

»Zakaj pa nosimo butare v cerkev na cvetno nedeljo?«

»Zato, da jih blagoslovijo! Žegnane šibice se potem po njivah zataknejo — to je kakor molitev, da bi dal Bog dobro letino.«

»Na cvetno nedeljo je Jezus jahal z Oljske gore na osličku v Jeruzalem in sila ljudi se je zgrinjalo in so sekali veje z oljk, jih na pot stlali in klicali: »Hozana sinu Davidovemu.«

»Kakšna kozana!«

»Hozana, ne pa kozana! Kakor če bi vpili: Slava, pozdravljen sin Davidov! Kakor mi Slovenci kličemo: živio! ali: Bog živi! Še otroci so takrat mahali z vejicami in klicali: Hozana sinu Davidovemu!«

»Tako so klicali, da so bili pismouki in veliki duhovni jezni in so rekli Jezusu: Slišiš, kaj kličejo? Jezus je pa rekel: Slišim! Ali niste nikdar brali, da si je Bog iz ust otrok in dojenčev pripravil hvalo.«

»Tako nas ne sme biti nikdar sram Jezusa. Kakšnega je pa še sram pozdraviti: Hvaljen Jezus!«

»Potlej bomo tudi mi, ki bomo nesli butare, kakor tisti otroci!« veli vesel Cilo, začetnik.

»Menda vsaj! Samo vpiti ne boš smel!« ga pouči Grahut.

»S cvetno nedeljo se začenja tudi veliki teden.«

»Kaj je daljši ko drugi?«

»Saj se ne pravi veliki teden, ampak veliki teden! Kakor če je kakšen kralj ali cesar jako mogočen, mu tudi pravijo Veliki, čeprav je morda sam majhne

rasti. Véliki — to se pravi: imenitni! Imeniten je pa zato, ker je ta teden Jezus umrl in od mrtvih vstal in nas tako odrešil!«

»Ropotat bomo hodili v cerkev! Jaz imam že ragljo!«

»Jaz pa ropotec!«

»Pa kdor gre ropotat, ne sme med molitvami nagajati. Kdor bo nagajal, ga bom prišel s palico! Takrat pojeta župnik in kaplan brevir!« zapreti veliki ministrant Jože.

»Kakšen brevir?«

»Brevir je molitev, ki jo mora duhovnik moliti slednji dan; drugače ga molijo po tihem, te dni ga pa pojejo. Te dni je vžiganih na trivoglatem svečniku petnajst sveč, ki jih med molitvami mežnar ugaša drugo za drugo. To pomeni, kako so tudi Jezusa ob njegovem trpljenju zapuščali njegovi prijatelji drug za drugim, da je nazadnje sam ostal.«

»Kaj pa pomeni ropotanje?«

»Ropotanje pa pomeni, kako so ob Jezusovi smrti skale pokale. — Kdor pa med molitvami z ragljo ropota ali z ropotcem, ta pa pomeni tiste, ki so vpili: križaj ga, križaj ga!«

»Na cvetno nedeljo in veliki četrtek tudi berejo ‚pasijon‘, to je trpljenje Jezusovo, kakor so ga opisali štirje evangelisti.«

»Dajmo še zdaj brati iz Zgodb, kakor smo pred božičem, kako je Jezus trpel!«

»Saj res, dajmo! Pa podobe bomo gledali!«

Bernadek je že stekel prosit mater Zgodbe in jih kmalu prinese: »Pa so rekli mati, da jih moramo varovati!« Jože jih odpre kot mašnik mašno knjigo in bere počasi in slovesno:

»Pride pa dan opresnih kruhov, ko je bilo treba klati velikonočno jagnje. Tu pošlje Jezus Petra in Janeza rekoč: Pojdita, pripravita nam velikonočno jagnje — — —«

Vse to se je godilo veliki četrtek. Jezus je pravo velikonočno jagnje, zato je prav takrat pri zadnji večerji tudi postavil sveto Rešnje Telo.«

»Saj pravi mašnik, ko pokaže sv. Rešnje Telo pri obhajilu: Glejte Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta!«

Jože bere: »Po večerji vzame Jezus kruh, zahvali, ga blagoslovi in razlomi, ga da svojim učencem in reče: Vzemite in jejte, to je moje telo — — —«

»Zato se posebno spodobi, da gremo veliki četrtek k sv. obhajilu. Ta dan je bilo prvo sveto obhajilo na zemlji, ko je sam Jezus obhajal apostole s svojo roko.«

»V Ljubljani pa škof blagoslovijo ta dan sveta olja; potem pa dvanajstim starim možičkom noge umijejo, kakor jih je Jezus pri zadnji večerji apostolom. Naš oče so lani videli, ko so šli po sveto olje; toliko je ljudi v cerkvi, da se vse tare.«

»Pa zvonovi gredo v Rim na veliki četrtek!« ve Grahut.

»V kakšen Rim?«

»V Rim, tja, kjer so papež! Na veliko soboto pri glorijski pa spet nazaj pridejo. Zato od velikega četrтка od glorijske pa do velike sobote do glorijske nič ne zvonijo.«

Cilo, začetnik, ne more razumeti; pa mora že biti tako, če pravi sam resni Jože, prvi ministrant, ki ve, kaj in kako je pri cerkvi.

Grahut pa mu brž razjasni : »Zvonovi v Rim, vrvi pa same ostanejo v zvoniku!«

»Po sv. maši pa nesejo sv. Rešnje Telo v božji grob; potem pa razgrnejo oltarje. Oltar pomeni Jezusa: kakor so si rablji razdelili Jezusovo obleko in so za njegovo suknjo srečkali, tako v ta spomin v četrtek in petek po maši odgrnejo oltarje.«

»Na veliki petek praznujemo smrt Gospodovo. Zato so pri sv. maši na veliki petek duhovniki v črnih mašnih oblekah, kakor da je pogrebna maša.

Na veliki petek to prav za prav ni sveta maša, ampak mašnik samo moli, odkrije križ, ki je bil zakrit od tihe nedelje in se samo obhaja s sveto hostijo, ki jo je bil posvetil že veliki četrtek. Potem pa izpostavi sv. Rešnje Telo v zagrneni monštranci v božji grob, kakor so tisti petek tudi Jezusu oči zagrinjali in ga bili.«

»Ta dan bomo šli ‚Bogca kušnit‘.«

»Pa ne na usta, ampak na rane; na usta ga je poljubil Juda Iškarijot!«

Jože bere: »Ko odpojo zahvalno pesem, se odpravijo proti Oljski gori — Jezusa peljejo najprej k Anu — Ana pošlje Jezusa zvezanega h Kaifu — Judje torej, peljejo Jezusa od Kaifa v sodišče in Pilat pride ven — Pilat ga pošlje k Herodu — Herod ga pošlje nazaj k Pilatu — Nato razsodi Pilat, naj se zgodi, kar terjajo — — —«

»Jezus zakliče na ves glas: Oče, v tvoje roke izročam svojo dušo. In ko to izreče, nagne glavo in izdihne dušo — — —«

»Veliko soboto pa pridejo že zvonovi iz Rima,« poudari Grahut, ki je lani pomagal ta čas zvoniti, da bi se bil skoraj pretrgal. »Veliko soboto pa že praznujemo vstajenje!«

»Saj! Ta dan zažgo pred cerkvijo ogenj in ga župnik blagoslovi.«

»Potlej ga pa mežnar Čuk raznese po hišah in dobi pri vsaki hiši piruh za to.«

»S tistim žegnanim ognjem se mora potem ta dan zakuriti v peči.«

»Zato ker je Jezus luč sveta!«

»Ta dan blagoslove tudi velikonočno svečo. To je tista lepa velika sveča, ki ima pet velikih zrn in stoji potem na evangelijski strani oltarja. Sveča pomeni Jezusa samega, zrna pa njegove rane.«

»Pa krstno vodo blagoslove, potlej je pa vesela maša, ko se zapoje aleluja!«

»Kaj pa je to aleluja?«

»Tista jed iz repnih olupkov!«

»Tisti jedi že pravimo aleluja, beseda sama ‚aleluja‘ pa pomeni po slovensko: hvala Bogu!«

»Pa, žegen blagoslove: pirhe, kolače, hren in gnjat!«

»Vse to pomeni velikonočno jagnje: kakor so jedli Izraelci velikonočno jagnje tisto noč, ko jih je Bog rešil iz Egipta, tako jemo mi kristjani 'žegen', ker nas je Jezus rešil od hudega duha —«

» — ki je bil še dosti hujši kakor tisti trdovratni faraon v Egiptu,« dopolni Grahut Jožeta.

Jože bere: »Tu glej nastane velik potres; zakaj angel Gospodov pride z neba, pristopi in odvali kamen in sede nanj. Obličje mu je kakor blisk in obleka mu je bela kakor sneg. Od strahu pred njim strepetajo stražniki in postanejo kakor mrtvi — — —«

»V nedeljo zjutraj, ko solnce vstaja, je pa vstajenje s procesijo!«

Grahut začne bobnati po pločevinasti steni, pošče: »Bom, bom, bom, bingel, bongel, bingel, bom, aleluja, aleluja!«

Zveličar naš je vstal iz groba;
vesel prepevaj, o kristjan!
Premagana je vsa hudoba,
rešenja tvojega je dan!
Potrta je pekla oblast,
zapoj, kristjan, hvaležno čast!
Aleluja, Aleluja!

S. Darina:

Na cvetno nedeljo.

*V cerkvici naši
bo jutri lepo,
kot v bajnem gozdičku,
kjer oljke cveto.*

*Jezusu — Kralju
vsi bomo peli:
»Slava, hosana«
iskreno veseli.*

*Lepše kot nekdam
v Jeruzalemu
mi okrasimo
cerkvico Njemu.*

Venceslav Winkler:

Novo rajanje.

Vija vaja, sem in tja,
stara zemlja ropota.
Trikrat gori, trikrat doli,
konca pa ne bo nikoli,
rimsko cesto ziblremo,
trese svetlo se nebo.

Gori, doli, sem in tja,
kmalu pade vse na tla,
kmalu pade v črni les,
kjer ni sonca ne nebes.
Vija, vaja, en, dva, tri —
stara zemlja se drobi!

Mirko Kunčič:

Dedkova radost.

Dedku na uho je
siknil zimski piš:
»Zdaj pa kar napravi
čez življenje križ!
Jaslec svetonočnih
videl več ne boš;
v jamo prej te damo.
Grob bo tvoj brez rož...
Pride novo leto:
»Kje je ded?« — Nikjer,
mu porečem; vzela
ga je zima zver...«

Hej, tako v decembru
pel je piš, grozil,
zdaj že tu pomlad je —
ded je zdrav in živ!

Vaš prijateljček.

Duhovnik in zdravnik sta prišla skoraj oba kmalu. Gvidon se je najprej spovedal, in je prosil tudi za sv. obhajilo. Pa sv. obhajila mu niso dali, ker so se bali, da svete hostije ne bo mogel zaužiti.

Duhovnik ga ni zapustil takoj, ampak je ostal pri njem skoraj do polnoči, ko se je napad polegel. Zdravnik pa je rekel: »Kakšen neustrašen pogum pred smrtjo! Zdravil sem že mnogo otrok, toda še nikoli nisem nobenega videl, da bi trpel toliko kot on, pa obenem odgovarjal tako mirno, odločno in jasno.«

* * *

Naslednji dan je bilo Gvidonu bolje, vendar je napad prejšnjega dne pokazal, da bolezen še vedno ni pregnana.

Deček je to čutil in je o svoji smrti govoril, kakor da je nekaj vsakdanjega: »Mamica, odkar smo prišli iz Lurda domov, sem izmolil veliko zdravamarij, preden sem zaspal, ker nisem vedel, ako moja nebeška mamica morda ne pride pome sredi noči. Zdaj, ko sem bolan, ji pa po stokrat na dan rečem: Prosi zame, ko vidiš, da bom kmalu umrl! Joj, kako zelo bi želel, da bi dobrega Jezusa po vsem svetu spoznali in ljubili! Sam bi jim ga šel oznanjat v letalu, ki bi ga zgradil.«

Nekega dne pa so ga slišali s solzami v očeh zdihovati: »Nikoli duhovnik, mamica, nikoli ne bom duhovnik! In tako ne bom nič storil za Jezuščka!«

Ubog, ljubi angel! Nič storil! On! Prvič v svojem življenju je Gvidon rekel nekaj, kar »ni res«; toda bil je prepričan, da ni nikoli nič dobrega storil za Jezuščka.

V noči med 31. decembrom in 1. januarjem je Gvidon svoji materi rekel: »Mama, kdo pa zvoni?«

»Polnoč je, dragec moj, začetek novega leta, dobrega in svetega leta, srček moj!«

»Uboga mamica, za te gotovo ne bo dobro leto, kajti v tem letu bom umrl, no pa saj je zares primerno, da v svetem letu odidem v nebesa.«

Ko pa je videl, da začenja mamica leto s solzami, jo je tolažil: »Toda, mamica, nikar vendar ne jokaj, saj imaš oči vse rdeče in obraz ves spremenjen! Poskusi se nekoliko odpočiti, pojdi spat, jaz te ljubim tako zelo, da bom vesel, ako bom mogel misliti, da vsaj ti nekoliko spiš, ko že jaz nič ne morem.«

Dne 2. januarja je bil prvi petek v mesecu, in Gvidon je hotel prejeti sveto obhajilo kot sveto popotnico. Še prej mu je moral bratec obljubiti, da bo po njegovi smrti vsak prvi petek namesto njega on pokleknil k obhajilni mizi. Nato je prosil, naj pripravijo mičen oltarček z lepim razpelom, ki ga je blagoslovil sam sv. oče. »Mamica, pogrni oltarček z najlepšimi čipkami, kar jih imaš; nobena stvar ni preveč lepa za Jezuščka, ki prihaja svojega Gvidončka obiskat! Oh, kako ga ljubim; povej mu ti namesto mene, ker me govorjenje preveč utruja.«

Jezus pride in duhovnik moli: »Sprejmi popotnico našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki naj te pripelje v večno življenje!«

Gvidon prekriža roki na prsih in ostane dolgo časa zatopljen v Jezusa; rekel bi, da gledaš angela.

(Dalje prih.)

Marijin vrtec.

Posnemajte! Iz naše šole je odšla moja součenka Milka Snedec v Mihajlovac v moravski banovini. Oče je namreč finančni stražnik, ter je bil tja doli prestavljen. Milko smo vse rade imele in smo za Božič tudi prav vse pisale. Jaz sem ji poslale sledeče pisemce: »Draga Milka! Ali si srečno prišla v Mihajlovac? Ker se bliža Božič, Ti voščim srečne in vesele praznike!! Nuška vedno vprašuje, kako se imaš tam doli. Za Miklavža je bil v Ljubljani sneg. Želim Ti, da bi se tako dobro učila, kakor si se v Ljubljani. Lepo Te pozdravlja Tvoja bivša součenka Zdenka Melihar.«

Milka je naša pisemca prejela in je odgovorila našemu gospodu katehetu takole:

Častiti gospod katehet! Predvsem se Vam v imenu cele naše družine najlepše zahvalim za voščilo k novemu letu, kakor tudi za »Angelčka«, ki sem ga že težko pričakovala. Dalje se tudi prisrečno zahvaljujem vsem onim bivšim mojim součenkam, ki se me še spominjajo. V veliko veselje sem prejela in čitala njih vrstice ter se jih toplo spominjala. Tudi

tukaj sem si našla prijateljice in se prav dobro razumem z njimi, tako v šoli kakor doma. Učimo se samo srbohrvaščino, za kar sem dobila vse knjige nove. Vreme smo imeli do Treh kraljev lepo in brez snega. Sedaj smo dobile deklamacije za sv. Savo »Tri Jugoslovanke«. Jaz sem Ljubljanka ter imam ologo Slovenke.

Vas Mihajlovac leži ob oznožju malih gričev in ob reki Donavi. Imamo tudi pristanišče, kjer pristajajo naše rečne ladje. Prebivalci naše vasi so naseljeni iz Romunije in govore svoj romunski jezik.

Končam za danes s svojo slabo pisavo ter pošljam pri-srčne pozdrave iz juga naše države: gospe učiteljici in vsem mojim bivšim součenkam. — Milka!

Za Veliko noč ji spet pišemo vse in upamo, da nam Milka gotovo zopet odgovori. Obenem ji pošljemo Angelčka. — Melihar Zdenka, uč. IV. razr. dekl. osn. šole pri sv. Jakobu v Ljubljani.

Zabukovje. Tudi tukaj smo si letos ustanovili Marijin vrtec. G. p. Hugolin s Krškega so imeli na binkoštno nedeljo lep nagovor in potem je bil sprejem. Od takrat imamo vsak mesec shod, in sicer najprvo pete lavretanske litanije, pri katerih šolarji sami odpevamo, ravno tako pri blagoslovu, potem pa kratek nagovor. Tudi k spovedi pridno hodimo, da bi nam ljubi Jezus pomagal in naša ljuba Mati, da bi Bogu zvesti ostali in vedno bolj napredovali v dobrem.

Uganke, skrivalice in drugo.

1. Maček.

(Dušan Rueh, Ljubljana.)

Glej mačka!

2. Pregovor.

(Dragan.)

S	I	D	U	T
	L	E	P	A
R	Z	A	R	U
	N	O	N	A
		E	D	

3. Vprašanje.

(Dragan.)

Katera mesta so v stavku »Kar lovec zagrebe,
se težko najde«?

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo v teku 10 dni po izidu lista
— v prihodnji številki.

Rešitve iz 7. številke.

1. Ura: Stara navada, železna srajca.

2. Dopolnjevalka: S-od, I-nd, m-ir, o-sa, n-ič, g-aj, r-ak,
E-la, g-os, o-ba, R-im, č-aj, I-da, č-uk: Simon Gregorčič.

3. Pobiralnica: Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usmili se nas.

Vse tri uganke so rešili: Celje: Guček M., Cotič Ol., Zupan A., Teržan B., Niefergall Zl., Mastnak A., Križnik T., Majcenovič M., Kropivšek C., Čoh Lj., Jelen I., Škruba M., Podsedenshek Z., Kunej O., Maček M., Lah D., Golob O., Malus H., Rainer T., Troger V., Fröhlich I., Lettig S., Ledenik Lj., Jazbec J., Marg A., Gorjanec M., Vivod E., Ropas Ev., Majcen št. Vodišek M., Pirnat D., Dobovičnik Am., Cocej P., Zabukovšek N., Knez M., Florič S., Gaber A., Kožuh A., Mernik A., Arzenšek Em., Novačan A., Pirnat A., König M., Prezelj M., Basle A., Sivka št., Junger M., Kraupner M., Posnig M., Weiss Lj., Hubad M., Kuper Z., Vodopivec Lj., Gologranc I., Kožuh N., Skale I., Hubad S., Stengel M., Virant S., Znidar A., Gerčar D., Komercki L., Tucher M., Korent F., Guček E., Košec M., Krofcl C., Rojc M., Rebevšek M., Maček M., Košutnik V., Csörgö M., Čretnik Lj., Kovič J., Čebela A., Černelč J., Podržaj, Buštevč E., Vipotnik N., Pibrovc D., Kristan J., Tovrnjak J., Črepinšek, Belaj, Vodopivec, Dorn, Hriberšek; Kranj: Ahačič J. in M., Habjan Kr.; Sv. Tomaž: Kranjc St. in F., Gril S., Cimerman S., Horvat A., Petrena S., Majcen V., J. in A., Filipič J., Petek F., Janžekovič T., Pintarič A., Slana F., Kiraly A., Stuhec M., Hohnik J.; Vitanje: Kuzman M., Stark A., Rošker S., Kos A., Pogladič P., Purg M., Oprešnik M., Makovšek L. in M., Pernjak A., Pirh M.; Smlednik: Konjar F.; Ljubljana: Bahovec J., Intihar P., Trtnik B., Rueh M.; Glince: Zakrajšek R., Obrarovič M. (1); Maribor: Pinter R. (2); Gradec: Žakelj Fr. (1); Trnje: Dogar G. (knjige ti ne bom poslal, pač pa račun za kazensko znamko); Guštanj: Cvitanič F., Cirknik L.; Hajdina: Arnuš J.; Kamenščak: Stegmüller R. (poslane uganke so v tej obliki vse neuporabne); Pišece: Richter E., Živič M., Ževnik N., Medved M., Grmovšek M., Umek M., Kostreva T., Šular T., Rožman A., Kostreva A., Lapuh P., Gregorevčič V., Znidarič M., Peterkovič N., Ogorevc Lj., Denžič T., Ogorevc I., Medved I., Žmavc A., Umek A., Petančič T. in P., Pavlič N., Živič A., Kranjčič I., Pšeničnik R., Brinovec R., Zagmajster T., Mikulec J., Kržan I., Sotelshek I., Vrstovšek J., T. in M., Jagodič P., Hode I., Volčanjšek M., Kranjčič V., Šepetave F.; Laško: Križnik Veljko (1); Dolenja vas: Benedik A.; Sv. Tomaž: Stanjko Al., Stuhec L., Ozmec T., Kukovec T., Cizel A.; Sv. Lovrenc Sl. g.: Čuš J., Meznarič Fr., Janžekovič J., Repič F., Holc F., Holcer J., Zmauc V., Čeh J., Hrga M., Šegula M., Erhatic P., Zmauc A. (Hvala za pozdrav. Hudi pa niste nič več name, kaj?); Ig: Platner A., Javornik I., Štrukelj A., Pucihar M., Strumbelj A., Jakopin B., Modic I., Palme A., Platnar F., Strle F., Zalar I., Boh A., Boltežar F., Bolha A., Janželj M., Mavec P., Minatti V., Ponikvar F., Rozman M., Špelak A., Ukmar R., Intihar T., Jankovič C., Juha A., Lapajne M., Pirc S., Zgonc F.; Celje: Prav pridne ste! Imena pa pišite samo na eno stran! France: piši imena za Vrtec posebej, za Angelčka posebej! Kristinka iz Kr.: Ugank ne morem porabiti.

Izzreban je Janžekovič T. od Sv. Tomaža.